

Isä Meidän Rukous
Osa 1
Jeesus Opettaa, Miten Meidän Ei Pidä Rukoilla

Monet meistä ovat varmaan rukoilleet tai vähintään puoliautomaattisesti hokeneet “Isä meidän -rukouksen” läpi kymmeniä tai jopa satoja kertoja elämämme aikana. Mutta harvoin varmaan olemme pysähtyneet miettimään, mistä tässä rukouksessa on oikeastaan kysymys.

Tässä ihan esimerkin vuoksi neljä kysymystä Isä meidän -rukouksesta:

1. Mitä hyötyä tämän rukouksen toistamisesta oikeastaan on?
2. Minkä takia toistamme useasti juuri tämän rukouksen, sillä onhan Raamatussa muitakin rukouksia?
3. Isä meidän -rukous on niin lyhyt, että sen voi helposti sanoa alle minuutissa. Kuitenkin Raamatusta käy ilmi, että välillä ihmiset rukoilivat jopa monia tunteja peräkkäin. Mistä tämä ero johtuu?
4. Isä meidän -rukouksessa pyydämme, että Jumala ei saattaisi meitä kiusaukseen. Miten Jumala, joka on hyvä, voisi edes ajatella meidän saattamista minkäänlaiseen kiusaukseen?

Tänään alkavassa saarnasarjassa käymme läpi koko Isä meidän -rukouksen ja vastaamme kaikkiin näihin sekä moniin muihin mielenkiintoisiin kysymyksiin.

Yksi asia, joka saattaa heti tulla yllätyksenä sinulle on se, että Isä meidän -rukousta ei itse asiassa löydy Raamatusta siinä muodossa, jossa me olemme sen tottuneet toistamaan.

Isä meidän -rukous nimittäin mainitaan kahdessa eri Raamatun kohdassa ja yleensä kirkossa toistetaan näiden kahden kohdan yhdistelmä. Matteuksen evankeliumi sisältää pidemmän version Isä meidän -rukouksesta, kun taas Luukkaan evankeliumissa on hieman lyhyempi versio.

Matteuksen ja Luukkaan versiot eivät muuten ole edes samasta tilanteesta. Matteuksen Isä meidän -rukous on opetettu niin sanotun Vuorisaarnan yhteydessä Galileassa, missä Jeesus esittää tämän rukouksen eräänlaisena vastakohtana vääränlaiselle rukoilemiselle. Luukkaan Isä meidän -rukous tapahtuu Juudeassa vain muutama kuukausi ennen Jeesuksen ristiinnaulitsemista.

Kummassakin raamatunkohdassa Jeesus kuitenkin opettaa opetuslapsiansa rukoilemaan ja siispä, tämä saattaa olla paras oppitunti, jonka tulemme ikinä saamaan rukoilemisesta. Lähdemme liikkeelle Luukkaan versiosta:

Luuk. 11:1 Ja kun hän oli eräessä paikassa rukoilemassa ja oli lakannut, sanoi eräs hänen opetuslapsistansa hänelle: "Herra, opeta meitä rukoilemaan, niin kuin Johanneskin opetti opetuslapsiansa".

Luuk. 11:2 Niin hän sanoi heille: "Kun rukoilette, sanokaa: Isä, pyhitetty olkoon sinun nimesi; tulkoon sinun valtakuntasi;

Luuk. 11:3 anna meille joka päivä meidän jokapäiväinen leipämme;

Luuk. 11:4 ja anna meille meidän syntimme anteeksi, sillä mekin annamme anteeksi jokaiselle velallisellemme; äläkä saata meitä kiusaukseen;"

Näin siis kuuluu Isä meidän -rukous Luukkaassa.

Huomasitko jo heti ensimmäisessä jakeessa jotain eriskummallista? Luen sen uudestaan:

Luuk. 11:1 Ja kun hän oli eräässä paikassa rukoilemassa ja oli lakannut, sanoi eräs hänen opetuslapsistansa hänelle: "Herra, opeta meitä rukoilemaan, niin kuin Johanneskin opetti opetuslapsiansa".

Miksi opetuslapsi pyytää Jeesusta opettamaan häntä rukoilemaan? Lisäksi, hän ei puhu pelkästään itsensä puolesta, vaan näyttää toimivan jonkinlaisena puhemiehenä isomman ryhmän puolesta, koska hän sanoo monikossa että "opeta meitä rukoilemaan."

Eivätkö Jeesuksen opetuslapset osanneet muka rukoilla? Olivathan he juutalaisia ja juutalaiset ovat rukoilleet jo Vanhan testamentin ajoista lähtien. Jeesuksen aikaan Israel oli hyvin uskonnollinen yhteiskunta, jossa jo pienestä pitäen käytiin tavan takaa Temppeleissä tai synagogissa, joissa he kyllä olivat kuulleet miten rukoillaan. Tämän lisäksi he varmasti näkivät ihmisiä rukoilemassa jopa kadun kulmissa päivittäin, kuten siihen aikaan oli tapana. Mikä siis oikein oli tämän opetuslapsen pyynnön takana? Miksi hän pyytää Jeesusta opettamaan heille miten rukoillaan?

Tiedätkö vastauksen?

Vihje tämän asian ratkaisemiseksi löytyy Matteuksesta, juuri ennen Isä meidän -rukousta.

Matt. 6:5 Ja kun rukoilette, älkää olko niinkuin ulkokullatut; sillä he mielellään seisovat ja rukoilevat synagoogissa ja katujen kulmissa, että ihmiset heidät näkisivät. Totisesti minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa.

Mistä tässä "katujen kulmissa" rukoilemisessa, jota vastaan Jeesus puhuu, on oikein kysymys? Jeesuksen aikaan Israelissa jotkut eivät edes muka malttaneet odottaa synagoogaan pääsyä rukoillakseen, vaan he pysähtyivät kaduille rukoilemaan niin, että kaikki näkivät kuinka pyhiä he olivat. Ja he eivät pysähtyneet mihin tahansa paikkaan kaduilla, vaan juuri katujen kulmille eli risteyksille. Minkä vuoksi he pysähtyivät juuri risteyksiin? Siitä samasta syystä, jonka takia nykyään kaupungeissa bensa-asetat ovat usein risteyksissä. Risteysalueilla eli katujen kulmissa on eniten kauttakulkuliikennettä, koska kahden eri kadun liikenne kulkee sen lävitse. Näin ollen myös mahdollisimman moni Jerusalemin kaduilla kulkija näki tämän mukamas hurskaan rukoilijan.

Luimme äsken jakeen viisi. Luetaan vielä neljä edeltävää jakeita, eli Matteus 6:1-4. Oletko koskaan muuten miettinyt, mistä tulee suomenkielen sanonta: "Älä toitota omaa

torveasi”? Näin sanotaan välillä jostakusta, joka leuhkii omasta erinomaisuudestaan. Nyt tämänkin sanonnan alkuperä selviää tässä samalla.

Matt. 6:1 "Kavahtakaa, ettette harjoita vanhurskauttanne ihmisten nähden, että he teitä katselisivat; muutoin ette saa palkkaa Isältänne, joka on taivaissa.

Matt. 6:2 Sentähden, kun annat almuja, älä soitata torvea edelläsi, niinkuin ulkokullatut tekevät synagoogissa ja kaduilla saadakseen ylistystä ihmisiltä. Totisesti minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa.

Matt. 6:3 Vaan kun sinä almua annat, älköön vasen kätesi tietäkö, mitä oikea kätesi tekee,

Matt. 6:4 että almusi olisi salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle.

Tiedämme historian perusteella, että edellä mainittu torven soittaminen almujen antamisen yhteydessä saattoi tarkoittaa kirjaimellista torven soittoa, jonka avulla rikas kutsui köyhät koolle jakaessaan heille rahaa. Mutta tiedämme myös, että rahalaatikot tai uhriarkut joihin ihmiset laittoivat almunsa köyhille, olivat torven tai suppilon muotoisia*.

*http://books.google.com.do/books?id=HYhPAAAAyAAJ&pg=PA135&lpg=PA135&dq=sounded+trumpets+in+the+synagogues&source=bl&ots=C3TGkpBgzs&sig=Ooouyb-nI8tNYe_FCdMe-R-P8SU&hl=en&sa=X&ei=QRB_UZi0PPK14APwy4GYBw&redir_esc=y#v=onepage&q=sounded%20trumpets%20in%20the%20synagogues&f=false

(The Whole Works of the Rev. John Lightfoot: Master of Catharine ..., Volume 11)

Täten ihmisten laittaessa näihin torviin rahaa, he saattoivat heittää rahansa niin, että kolikot vain kilisivät. Näin ollen kenellekään ei jäänyt epäselväksi, kuinka paljon rahaa näihin rahankeräystorviin heitettiin. Täten myös tätä tapaa saatettiin kutsua torven soittamiseksi. Mutta oli asia niin tai näin, niin ei ole epäselvää, että tässä oli kyseessä jonkinlainen kerskailu tai omien hyvien töiden esittely.

Mutta Jeesus tuomitsee tällaisen rukoilemiseen ja almujen antamiseen liittyvän ulkokultaisuuden jo heti jakeessa yksi:

Matt. 6:1 "Kavahtakaa, ettette harjoita vanhurskauttanne ihmisten nähden, että he teitä katselisivat; muutoin ette saa palkkaa Isältänne, joka on taivaissa.

Jumalalta on siis turha odottaa mitään "palkkiota" jos toimimme näin. Heti seuraavassa jakeessa, jakeessa kaksi, meille kuitenkin kerrotaan, että nämä ihmiset jotka eivät saa Jumalalta mitään palkkiota, saavat kuitenkin jonkinlaisen palkkion:

Matt. 6:2 "Totisesti minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa".

Mikä on tämä palkka, jonka he ovat saaneet? Minkä palkan nämä ihmiset jotka esittelevät omaa hurskauttaan muille, ovat saaneet? Heidän palkkansa on se, että ihmiset näkevät heidät tekemässä näitä hyviä tekojaan ja näin ollen he saavat ylistystä näiltä katselijoilta. Tämä on heidän palkkansa. Vastakohtana tälle jakeet 4-6 kertovat meille, että Jumala kyllä näkee meidän salaiset hyvät tekemämme ja maksaa meille tekojemme mukaan.

Voimme siis valita haluammeko palkkamme ihmisiltä vai Jumalalta. Miten on meidän laitamme? Keräämmekö aarteita maan päälle vai taivaaseen?

Suomessa ei ole havaittavissa, ainakaan kovin yleisesti, katujen kulmissa rukoilua. Mutta älkäämme antako tämän tuudittaa meitä kuvittelemaan, että kaikki on hyvin. Joku saattaa ajatella itsekseen: “Minä en nyt missään kadunkulmissa rukoile. Tämä teksti ei siis päde minuun.” Tämä teksti pätee moneen eri tilanteeseen. Kysymys on nimittäin meidän asenteestamme.

Ajatellaanpa esimerkiksi, kuinka me nykyäänkin teemme lahjoituksia. Monesti haluamme saada nimeämme esille niin, että kaikki tietävät meidän tehneen sellaisen tai tällaisen lahjoituksen. Tai jos lahjoitus ei ollut niin suuri, että meidän nimeä missään julkaistaisiin, niin siinä tapauksessa me keromme ainakin tuttavillemme, sukulaisillemme, tai kuka nyt vaan jaksaa kuunnella, että “tuli tässä taas annettua rahaa veteraaneille ja sille tai tälle syöpäjärjestölle”, tai kuka nyt mihinkin tarkoitukseen antaa.

Ja tämä ei muuten päde pelkästään rahalahjoituksiin, vaan kaikkeen muuhunkin. Saatamme esimerkiksi tarjoutua johonkin vapaaehtoistyöhön ja pidämme sitten huolen, että kaikki ympärillämme ovat tästä tietoisia. Eli toivotamme niin sanotusti omaa torveamme samaan tapaan kuin ne, jotka antoivat lahjoituksia synagoogissa Jeesuksen aikana.

Tämä on erityisen surullista tapauksissa, joissa me kristityt teemme näin. Useasti kuvittelemme, että saamme näistä itsellemme kunniaa tuovista teoistamme aikanaan Jumalalta taputuksen olkapäälle.. Mutta Jeesus on sanonut, että me olemme jo saaneet palkkamme. Eli kuten sanoin aiemmin, me voimme valita saammeko palkkamme hyvistä teoistamme ihmisiltä vai Jumalalta. Valinta on meidän. Palkkasi tulee Jumalalta, jos teet hyvät tekosi kehumatta ja ylistämättä itseäsi siten, että sinua ei haittaa vaikka kukaan ei saisi teoistasi tietää. Jos taas haluat kehua muille hyviä tekojasi, niin heidän arvostus sinua kohtaan on se ainoa palkka, jonka saat. Jeesus sanoi, että Jumalalta et tule saamaan mitään.

Haluan kuitenkin tarkentaa, että ei tässä myöskään ole kysymys siitä, että automaattisesti menetämme Jumalalta tulevan palkkion, jos joku saa tietää joistain hyvistä teoistamme. Onhan se ihan normaalia kertoa läheisillemme, mitä meidän elämässämme tapahtuu: jos tulimme iloiselle mielelle, kun saimme auttaa muita; vietimme päivän jossain vapaaehtoistyössä, tai mitä kukin tekeekin. Kysymys on siitä asenteesta ja tarkoituksesta, joka meillä on sisimmässämme tehdessämme näitä hyviä tekoja ja kertoessamme niistä muille.

Mutta mikä on usein se perimmäinen syy, miksi kerromme niin sanotuista hyvistä teoistamme muille? Ollaan ihan rehellisiä. Mikä se on? Minkä takia meillä on usein erityinen tarve kertoa muille hyvistä teoistamme? Omalla kohdallani voin tunnustaa, että syynä on usein ollut se, että muut näkisivät miten hyvä minä olen ja näin ollen arvostukseni heidän silmissään nousisi. Tämä on niin kutsuttua itsensä ylistystä. Se

ilmenee monella tavalla päivittäisessä elämässämme. Haluamme osoittaa muille, miten hyviä me olemme ja välillä haluamme myös osoittaa muille olevamme heitä parempia.

Meillä kaikilla on jonkin asteinen, tavalla tai toisella ilmenevä jumaluuskompleksi. Aatamin ja Eevan ajoista alkaen olemme halunneet olla Jumalan kaltaisia. Lue 1. Moos. 3 luku. Saatana käytti jumaluuskompleksiamme yhtenä keinona houkuttelemaan Eevaa syömään hyvän ja pahan tiedon puusta. Hän sanoi Eevalle, että hänestä tulisi Jumalan kaltainen. Nyt tuhansia vuosia myöhemmin ihmiskunta kamppailee edelleen tämän saman ongelman kanssa.

Me olemme kaikki uskonnollisia, joka ikinen. Kukaan ei voi sanoa minulle, että hän ei ole uskonnollinen. Jopa ateistit ovat loppupelissä uskonnollisia. Kysymys vaan kuuluu, ketä me palvomme ja kuka on meidän Jumalamme tai idolimme? Meidän Jumalamme on joko Raamatun Jumala tai sitten jokin muu. Jumala nimittäin loi meidät palvoviksi olennoiksi ja meillä kaikilla on sisimmässämme halu palvoa jotain. Kysymys on siitä, ketä tai mitä me palvomme. Me palvomme joko Raamatun Jumalaa tai sitten jotain itse keksittyä jumalaa, joka on paremmin sopusoinnussa sen kanssa jollaisen Jumalan meidän mielestämme kuuluisi olla. Miten ylimielistä! Ihmiset haluavat minkä tahansa Jumalan, kunhan se ei ole Raamatun Jumala, joka kertoo heille, miten heidän tulee elää.

Tämän vuoksi maailmassa on niin paljon eri uskontoja. Ihmiset eivät pidä Raamatun Jumalasta, siksi he luovat itselleen mieluisan Jumalan. Tai sitten he yksinkertaisesti palvovat itseään ja haluavat muidenkin palvovan heitä. Katsokaa kaikki minua. Katsokaa millainen auto minulla on, millainen aviomies tai aviovaimo minulla on, millaiset merkkivaatteet minulla on, miten hieno talo minulla on, miten hyvin minä lajittelen ja kierrätän, millainen arvomaailma minulla on, miten hyvin minä laulan kirkon kuorossa, miten hyvin minä saarnaan.

Tai sitten sinulla on joku muu idoli. Se saattaa olla urheilutähti, Hollywoodin julkkis, poliitikko, no, poliitikkoja ei ehkä arvosteta nykyään. Ehkä paremminkin joku huippulaulaja tai joku muu. Toisille idoli saattaa olla työ tai harrastus. Oli miten oli, kysy itseltäsi, mikä on se asia elämässäsi, jonka puolesta olet valmis uhraamaan melkein mitä tahansa? Jokaisella meistä on jokin tällainen asia. Se on sinun idolisi.

Eikö olekin mielenkiintoista huomata, kuinka jokainen meistä palvoo lopulta jotakin. Ja kuten sanottu, joku saattaa itse asiassa palvoa itseään uskonnollisella esiintymisellään sen sijaan että palvoisi sitä Jumalaa, jota uskonnollisella esiintymisellään on palvominaan.

Mutta palataan nyt tältä kiertotieltä takaisin Matteukseen. Jeesus jatkaa ohjeistustaan jakeessa kuusi:

Matt. 6:6 Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle.

Jeesus antaa tässä vastakohtan sille väärälle asenteelle, jonka mukaan rukoillaan kadunkulmissa niin, että mahdollisimman monet ihmiset näkevät meidät.

Matt. 6:6 Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle.

Tämä Jeesuksen kehoitus rukoilla kammiossa tai komeroissa ei muuten tarkoita sitä, että Jeesus oli julkisia rukouksia vastaan. Haluan tähdentää tätä seikkaa, jotta joku ei sitten käytä tätä tekosyynä siihen, että ei rukoile yhdessä muiden kanssa. ”En rukoile julkisesti, rukoilen Jeesuksen ohjeistuksen mukaan komerossani.”

On tärkeä muistaa, että emme voi eristää tiettyä Raamatun jaetta muusta Raamatusta. Raamattua on aina tulkittava käyttäen Raamattua apuna. Jeesus ei siis tuomitse julkisia rukouksia, sillä Raamatussa on myös monta kohtaa, joissa ihmiset rukoilevat yhdessä. (Ap. t. 12:12, Luuk. 9:16, Joh. 17:1-26, jne.)

Raamatusta on siis sekä yksityistä, että julkista rukoilemista. Mutta tässä kyseisessä asiayhteydessä, jossa nyt Matteuksessa olemme, Jeesus ohjeistaa meitä antamalla vastakohtan tilanteelle, jossa ihmiset esittelevät omia rukouksiaan ja omaa hurskauttaan toisten edessä. Eli kun rukoilemme, joko yksityisesti tai julkisesti, meidän tulee muistaa, mistä rukoilemisesta on kysymys. Kysymys on Jumalan kanssa puhumisesta tai hänen ylistämisestään, ei oman hyvyytemme esittelystä muiden ihmisten edessä. Ja tämä on hyvä pitää mielessä myös silloin, kun olemme yhdessä muiden uskovaisten kanssa ja joku pyytää meitä rukoilemaan. Helposti yritämme rukoilla sellaisella tyylillä, että muut ihannoisivat sitä, miten rukoilemme. Yritetään välttää tätä ja muistaa mistä rukoilussa tulisi olla kysymys.

Jatketaan eteenpäin seuraavaan jakeeseen, jae seitsemän:

Matt. 6:7 Ja kun rukoilette, niin älkää tyhjiä hokeko niinkuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan.

Jumalaa ei kiinnosta mitkään seremonialliset rukoukset, joita täytyy toistaa monta kertaa peräkkäin, tiettyinä kellonaikoina. Häntä ei myöskään kiinnosta rukoukset, joita täytyy toistaa tietyissä asennoissa, joko seisoen, kumartaen, tai mitä milloinkin niin sanotut uskonnolliset johtajat saattavat vaatia. Jumalaa kiinnostaa ennen kaikkea meidän asenteemme. Raamatusta ihmiset rukoilivat kunnioittavasti, mutta monella eri tyylillä, missä vain ja milloin tahansa:

- Kasvot taivasta kohti (Joh. 11:41).
- Maaten (Job 1:20).
- Seisoen (1. Moos. 24:12-13).
- Kätet kohotettuina (1. Tim. 2:8).
- Tempelissä hakaten rintaansa (Luuk. 18:13).
- Kotonaan ikkunat Jerusalemiin päin avattuna (Dan. 6:10).
- Ja yksi mies, Joona, rukoili jopa suuren kalan sisällä (Joona 2:1).

Kuitenkin Jeesuksen aikaan tullessa Israelin uskonnolliset johtajat olivat tehneet rukoilemisesta erittäin seremoniallisen ja rituaalisen toimenpiteen, jossa tiettyjä

rukouksia toistettiin moneen otteeseen päivän aikana. Esimerkkeinä mainittakoon “Shema Yisrael”, joka tarkoittaa “Kuule Israel”, sekä “Amidah” joka oli kahdeksantoista siunauksen rukous joka täytyi sanoa seisoen.

<http://en.wikipedia.org/wiki/Amidah>
http://en.wikipedia.org/wiki/Shema_Yisrael/

Rituaaleja on muuten aina helpompi noudattaa, kuin monia Jumalan käskyjä. Kysy vain itseltäsi, kumpi on helpompaa: Rakastaa vihollistasi kuten itseäsi, vai mennä kirkkoon ja sytyttää joku kynttilä, tai vaikka kaksi kynttilää. Kyllä sen arvaa minkä ihmiset mieluummin ja helpommin tekevät.

Jumalaa ei kuitenkaan kiinnosta pätkeäkään väärällä asenteella tehdyt rituaalit, vaikka kyseessä olisi jopa Jumalan palvelus. Itse asiassa tiedätkö mikä on Jumalan mielipide väärällä asenteella tehtyyn Jumalan palvelukseen? Hän ei halua sitä! Ei alkuunkaan. Jesajan ensimmäinen luku kertoo meille, että se on hänelle kauhistus! Jumala sanoo: ”Älkää enää tuoko minulle turhaa ruokauhria; suitsutus on minulle kauhistus.” Tässä on kysymys juuri väärällä asenteella tehdystä Jumalan palveluksesta.

Ja Jumalaa ei myöskään kiinnosta pitkät rukoukset, jos rukoilijan tarkoitus on vain rukoilla pitkään näön vuoksi. Markus 12:40:

“noita, jotka syövät leskien huoneet ja näön vuoksi pitävät pitkiä rukouksia; he saavat sitä kovemman tuomion”.

Ja huomaa, että ei tässä taaskaan kielletä pitkiä rukouksia, vaan pitkiä rukouksia näön vuoksi. Jeesus sanoi: *“ja näön vuoksi pitävät pitkiä rukouksia.”*

Pitkissä ja sinnikkäissä rukouksissa ei ole itsessään mitään pahaa. Päinvastoin! Esimerkiksi Vanhassa testamentissa Mooses rukoili ja anoi Jumalalta armoa 40 päivän ajan sen jälkeen, kun Israelilaiset olivat tehneet itselleen epäjumalan kultaisesta vasikasta (5. Moos. 9). Siinä rukoilemisessa oli todellista sinnikkyyttä, tarmoa ja ehkä jopa niin sanottua suomalaista sisua. Mooses oli liikkeellä oikealla asenteella. Hän rukoili tosissaan, eikä pelkästään näön vuoksi.

Nyt ymmärrämme, minkä takia Jeesuksen opetuslapsi pyysi häntä opettamaan heitä rukoilemaan. He olivat kasvaneet kulttuurissa, jossa ihmiset toitottivat torviensa ennen kuin antoivat rahalahjansa köyhille. Kulttuurissa, jossa hoettiin yksiiä ja samoja rukouksia puoliautomaattisesti aamusta iltaan, päivästä päivään, vuodesta vuoteen. He olivat tottuneet seremoniallisiin rukouksiin, joissa rituaali oli tärkeintä: missä asennossa oli ja katsoiko rukoilija Jerusalemiin päin. Rukouksiin, joita pitkitettiin näön vuoksi ja sitten esitettiin niin pyhimystä muille. Kaikki tämä on täysin vastakohtassa sille, missä ja miten Jeesus usein rukoili: autioissa paikoissa (Mark. 1:35), vuorilla (Luuk. 6:12), yksikseen (Luuk. 9:18).

Jeesus rukoili julkisestikin (Joh. 17, Matt. 11:25-26, jne.), mutta ei puoliautomaattisesti aina samoja sanoja käyttäen, vaan aina oikealla asenteella.

Miten on oman asenteemme kanssa? Kun annamme rahaa ja aikaamme tarvitseville, teemmekö sen täysin epätsekkäistä motiiveista, pelkästä halusta palvella Jumalaa ja auttaa muita. Vai haluammeko sisimmissämme muilta huomiota?

Ja kun rukoilemme Isä meidän -rukouksen tai kun muuten rukoilemme, teemmekö sen vain rutiininomaisesti kuuluaksemme muiden joukkoon, miellyttääksemme muita, näyttääksemme hyviltä kristityiltä, antaaksemme itsellemme hyvän olon tai hurskaan tunteen? Vai keskitymmekö rukouksiimme oikein kunnolla ja puhumme ihan oikeasti Jumalan kanssa? Siinä on meille kaikille mietittävää.

Onneksi Jeesus ei kerro meille pelkästään sitä, miten meidän ei kuulu rukoilla, vaan näiden kaikkien varoitusten jälkeen hän kertoo meille Isä meidän -rukousta käyttäen, kuinka meidän kuuluu rukoilla. Tästä jatkamme ensi kerralla.

Rukoilkaamme:

Kiitos Jeesus tästä opastuksesta ja ohjauksesta, jota olet taas meille antanut. Tiedän, että itse olen monesti auttanut ja rukoillut väärällä asenteella ja varmasti moni kuulijoista tiedostaa saman omasta elämästään. Pyydän, että annat meille paremman asenteen, niin että teimmepä mitä tahansa, teemme sen sinun kunniaksesi emmekä itsemme vuoksi. Olkoon sinun kaikki kunnia, voima ja valtakunta nyt ja iankaikkisesti, rakas taivaallinen Isämme. Aamen.

www.maallikkosaarnaaja.com